

עלון אוצרות התורה

פרשת תרומה { אדר א' תשפ"ב }

נפלאותיו יספרו – הפסק

לודז', מלחמת העולם הראשונה. לודז' היא עיר תעשייתית ענקית בפולין, אשר צמיחתה הכלכלית נזקפת במידה רבה למאות אלפי היהודים שהתגוררו בה כנגזרת ישירה של כמות גבוהה של תעשיינים וחרשתנים שהתגוררו בה, אף התנהלו בעיר דיני-תורה לא מעטים. אבל דין תורה כמו זה שיתואר כאן – היה נדיר גם בלודז'! הדיין היה ספון בחדרו. בחדר החיצוני המתינו שני יהודים ל"דין תורה". לפתע יצא מן החדר, התיישב באחת בראש השולחן והושיב את שני הניצים בשני הצדדים. זה מול זה. ראשית ביקש מהם 'דְּמֵי פֶסֶק' כמקובל, והשניים הושיטו לו חמישים רובל כל אחד. קרא הדיין לעוזר שלו והתעניין: בשטיבל פלוני יש די פחמים להסקה? כאשר השיב העוזר בחיוב התבקש לרכוש עבור השטיבל לחם וגבינה (מסתמא עבור אותם ילדים שהדיין עצמו אסף במסירות בתקופת המלחמה והעמיד עליהם מלמדים). לאחר מכן הקשיב לטענות שני הצדדים ואמר: "הפסק הוא שאני לא אפסוק בזה. מאחר והמריבה היא על כסף – וכסף אינו דבר חשוב!" הס הושלך בחדר. פסק דין משונה שכזה... את השקט חתכו המילים הבאות: "שיהודים יריבו זה עם זה בגלל כסף?!" וכמו ב'כל-נדרי' חזר על המילים שוב ושוב – ובכל פעם עלה קולו יותר ויותר. בשלב זה התחרטו בעלי הדין על הדין שבחרו לעצמם... אך לפתע הפכו פניו לרכות, והוא החל לדבר אל ליבם שאין טעם לריב על הכסף ושיתפייסו. הוא חזר על הדברים שוב ושוב, עד שטענותיהם פרחו מהם והם הושיטו את ידיהם זה לזה! אך את הדיין זה לא סיפק והוא החל לצעוק: "האם לזאת התכוונתי?! ששתי חתיכות בשר יגעו זה בזה? גם באטליז יש חתיכות בשר שנוגעות זה בזה!... התכוונתי לפיוס בכל הלב!" נעמדו בעלי הדין וביקשו מחילה אחד מהשני, יד חֶבְרָה ליד לריקוד משותף – והפעם לא של גושי-בשר כי אם של לבבות! וכך הסתיים לו ה'דין תורה' המוזר. במעמד הזה צפה מן הצד ילד לודז'אי קטן, שלימים התפרסם כרבי גדל, [הלוא הוא הגה"ח רבי גד אייזנר זצ"ל – משגיח ישיבת חידושי הרי"ם והוא שסיפר זאת ('מסילות גד' מובא ב'זכרונם לברכה')]. המסר שעולה מן הסיפור נוקב: האם יעלה על הדעת ששני סוחרים יושפעו מפסק-דין שנימוקיו המוזרים – במחילת כבוד התורה – הם "כסף אינו דבר חשוב" או "שיהודים יריבו זה עם זה בגלל כסף?!" תענו בבקשה בכנות על השאלה הפשוטה הבאה: האם אתם מכירים סוחר אחד בעולם שיושפע מנימוק כזה שמתחת להגיגין?! אז איך זה בכל זאת קרה שה"פסק" התקבל על ידי שני הסוחרים יחדיו? על כרחך שלא המילים השפיעו עליהם – כי אם הלב הענק שניצב מאחוריהן! כאשר הלב יוקד הוא מצליח להעביר את האמת הנוקבת במסילות משלו... הנימוקים הנ"ל אינם מתחת להגיגין – כי אם מעל ההגיגין! וזה מעביר לנו מסר חשוב מאוד: האיש עם החיוך שהוזכר בתחילת הסיפור, זה שמצליח לפייס בין אנשים ולהשרות אוירה טובה בכל מקום, לא מצליח בגלל המילים החכמות שלו – אלא בגלל הלב הענק שלו! לאנשים רבים מפריע המצב של בין אדם לחבירו, והם תוהים איך ניתן לשפר ולשנות את המצב? עליהם ועלינו לדעת: ההשפעה תיתכן רק באמצעות הלב. ככל שהלב שלנו יהיה גדול יותר, כך הוא ישפיע לא רק עלינו – אלא גם על הסביבה!

טעימה מהפרשה :

בפרשתנו לאחר מתן תורה מצווה ה' על בני ישראל לבנות מקדש. בשלב הראשון, לפני הכניסה לארץ והתיישבות הקבע, יהיה המקדש משכן ארעי עשוי בעיקרו מקרשים ויריעות מעורות בע"ח. כך יוכלו לפרק את המשכן ולהקימו מחדש בכל מסעות בני ישראל במדבר. ה' מצווה את בני ישראל להביא תרומות להקמת המשכן. התרומות כוללות 13 מיני חומרים ובהם זהב, כסף ונחושת, עורות בעלי חיים, עצים, שמנים ואבני חן. כל אלה להקמת המשכן, לייצור כלי המשכן, לבגדי הכהונה ולשמן המשחה וקטורת הסמים. את תבנית המשכן הראה ה' למשה בהר סיני. בקודש הקודשים, במקום המקודש ביותר במשכן, עתיד לעמוד ארון ובו לוחות הברית. על הכפורת שתי דמויות בעלי כנפיים פרושות ולהם פני תינוק הנקראים כרובים "ופניהם איש אל אחיו". ה' אומר למשה כי לאחר הקמת המשכן תהיה התגלות הנבואה מקודש הקודשים שבמשכן מבין שני הכרובים. בהיכל יעמוד שולחן עשוי מעצי שיטים ומצופה זהב טהור. השולחן מיועד להניח עליו את "לחם

הפנים" (שניים עשר לחמים הנקראים פנים על-שם שמראם שווה משני צידיהם). בהיכל תעמוד גם מנורת זהב גדולה בעלת שבעה קנים אך עשויה כולה מקשה אחת - גוש זהב אחד ממנו מפוסלת המנורה על כל קישוטיה. התורה ממשיכה ומפרטת את כל חלקי וכלי המשכן. במנורת המשכן היו שבעה קנים, מדוע? - כנגד שבעת ימי בראשית, כנגד שבעת אבות האומה (אברהם, יצחק, יעקב, קהת, עמרם, משה ואהרן) וכנגד שבעת הפתחים שבראש (שתי עיניים, שני אוזניים, 2 נחיריים ופה אחד). (ע"פ פסיקתא זוטא תרומה, כה, לז. פסיקתא רבתי פ. ח. מדרש תדשא פרק יא). **וורט לשבת:** "ויקוּזוּ לִי תְרוּמָהּ מֵאֵת כָּל אִישׁ אִשֵּׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ" הרה"ג ראובן אלבז שליט"א אמר פעם: בזמן שיש לישראל רצון ונדיבות הלב לקיים מצוות לשם שמים, אומר השם יתברך: "לי תרומה" - אני בא על ידי כך לידי התרוממות. כשישראל עושין רצונו של מקום מוסיפים הם כוח בפמליה של מעלה... והוא סיפר: בא עשיר לפני רב אחד והתפאר: "ארבע מאות רובלים תרמתי לבית הכנסת בעיר, והתקינו לכבודי טבלה של אבן עם שמי". "ומה ערכה של הטבלה?" שאל הרב. "הטבלה תזכיר לכולם את מעשי הגדולים" - הוסיף העשיר להתייחר. נד הרב בראשו ואמר: "בוא וראה מה כוחה של גאוה. תורה שלמה נתנה לנו כדי להסיר את לב האבן מקרבנו, ובאה הגאוה וברגע אחד מחזירה טבלה של אבן..."

הלכות לשון הרע: 🤪 🤪 🤪 *כ"ה . ט"ו . ה'תשס"ו*

סופר לשון הרע בפני שלושה, בדרך כלל בכזה מקרה לא עוברים על איסור לשון הרע אם סיפר הלאה. וכל זה בסתם אנשים, אבל אם ה-3 הם אנשים יראי אלוקים, שנזהרים מאיסור לשון הרע, או אפי' אחד מהם כזה, אסור לספר הלאה. כיון שלא בטוח שהסיפור יתגלה. וגם אם אחד מה-3 אוהבו או קרובו של מי שמספרים עליו, אסור לספר הלאה, כי וודאי אוהבו או קרובו לא יספרו הלאה כדי לא להכפיש על מידועם.

הנהגה השבועית – אהבת ישראל (מאת הרב חיים רבי שליט"א)

"בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחותיך" (משלי ג, ו). גם את הדברים הגשמיים בחיים צריך לקשר לה' יתברך (שמונה פרקים להרמב"ם סוף פרק ה'). למשל: כשרוצים לקרוא לילד, יש לומר לו "בוא ליטול ידים" במקום "בוא לאכול", או "לך לקרוא קריאת שמע שעל המיטה" במקום "לך לישון" וכן על זה הדרך. וכך גם מחנכים את הילד לאורח חיים שכולו קיום תורה ומצוות.

בדיחות לשבת קודש: 😂 😂 😂

- אישה אחת מתקשרת לטלפון של בעלה. האישה: שומע? יש פה שמלה ב-2000 ₪, מה אתה אומר, לקנות אותה? האיש עונה: בטח!, האישה: וואו. איזה כיף. יש פה גם נעליים במבצע, 500 ₪ במקום 800 ₪, נראה לך כדאי לקנות? האיש: בטח! תקני!. השיחה מתנתקת והאיש מרים גבוה את הטלפון ושואל: משיהו יודע של מי המכשיר הזה??!?!...
- איך עושה כלב? -האו האו, ואיך עושה חתול?- מיאו,מיאו.. ואיך עושה תוכי?-ואיך עושה תוכי?...
- דג זהב: יש לך משאלה אחת. האיש: אני רוצה גשר מפה ועד אמריקה. דג זהב: איך אני אעשה לך את זה?? תבחר משהו אחר. האיש: השכן הקמזן שלי (היה ידוע בכל העיר בקמצנות שלו) חייב לי כסף, תעשה שהוא יחזיר לי את הכסף. דג זהב: באיזה צבע רצית את הגשר?...
- באישה שבת לא מגיע הקמזן לבית הכנסת? - פרשת תרומה...

**** מהתפארת ואגו ****

מוקדש להצלחת כל ישראל ורפואת כל חולי ישראל, ולע"נ יחזקאל בן פרחא, נועה בת רחל, מנשה בן מסעודה (חסידו), אביבה בת שושנה, זכיה בת גרציה, אביבה בת מינה, מנחם בן גורג'יה, חנינה בת נעימה, פנחס בן שרה, רועי בן לבנה, אהרון בן שרה, לורט בת לאה בכלל נפטרי ישראל*